

Quan anem atabalats i carregats de feina i tensions... enyorem la soledat. I quan arriba la soledat pot passar que al cap de poca estona ens trobem neguitosos i aflorin en nosaltres tota mena de pertorbacions del cor. Contradictòria soledat, que quan no la tenim ens fa falta, i quan hi som ens resulta poc comfortable.

Per a la pregària personal la soledat és una condició necessària: l'enyorem quan no hi és, pensant que sense ella no podem pregar. I molts cops quan hi és, ens avorrim i tenim la impressió de pèrdua de temps.

Sempre hi ha un buit personal de soledat. Forma part de la condició humana. Tot es viu des de dintre, bé o malament; i a dintre moltes vegades sembla que el buit sigui absolut. No sempre, car també pot passar que la Llum l'ompli. Són els temps llargs o curts en els que Déu mostra presència i amor.

El problema no és el soroll. El problema som nosaltres. El nostre *jo* no està pacificat, més aviat porta la creu dels complexos, de les realitats mal resoltes, de les ferides de la vida i del desig aquell d'un *no sé què* indefinible.

Es pot pregar suaument enmig del soroll més terrible, com pot passar durant un càlid estiu amb totes les finestres obertes que donen a un carrer del centre de la ciutat. I en canvi pot arribar a resultar molt dur pregar en la quietud total d'un monestir.

I amb tot, cal passar pel peatge de la soledat, pagant un preu, per entrar en el camí de la relació. Sense soledat, la relació es fa molt complicada. El soroll intern, el del cor i la ment, descentren la mirada de l'Altre, l'omplen de boira i desfiguren la realitat amb tanta "humitat" egoista.

Quan estem sols, quan ens sentim sols, es remou la consciència, la memòria, el cor i la ment... i cal anar situant-se en aquell punt essencial del jo obert que desitja acollir, escoltar i unir-se. Costa anar deixant tanta fresa interior i així poc a poc, anar acceptant un buit, anar arribant al centre personal, quiet, alliberat i acollint la Vida que es vol comunicar amorosament.

Jesús Renau sj
